bez hnutí, nelekejte se. On za chvíli zase vstane. Popřípadě informujte někoho z personálu.“

Cedulka byla napsaná hned v několika jazycích, neboť do Zapadákova občas zavítali i zbloudilí cizinci. Pravda byl to jev zcela ojedinělý, ale asi tak jednou za padesát let se v obci nějaký ten zahraniční turista objevil.

Když sem přišli nějací zvlášť zvědaví turisté, Waldemar s Evou předváděli, co jejich nejnovější přírůstek dovede a dokonce i to, jak bravurně hraje mrtvolu.

Povídky, pohádky a další

14. Podivný kůň

„Nejkrásnější pohled na svět je z koňského hřbetu," praví staré pořekadlo. Tuto pravdu vám jistě potvrdí i členové všech jezdeckých klubů na světě. Stejně tak vám dají zapravdu i všichni amatérští jezdci a milovníci koní.

Kůň je zvíře, které zcela zásadně ovlivnilo vývoj lidské civilizace. Díky nim se člověk mohl pohybovat rychleji a dovedl přemisťovat i těžké náklady. Tato zvířata mají vliv na člověka i v současné době. Stačí si povšimnout, že výkon motoru aut se udává v koňských silách (HP)

Pravda, vyžadují spoustu péče, ale určitě si jí plně zaslouží. Je dobré, že existují lidé ochotní věnovat značnou část svého volného času i finančních prostředků právě péči a výcviku koní.

V Zapadákově se nacházela malá jízdárna s útulkem pro týrané, zanedbané, nechtěné nebo staré koně, poníky a osly.

Staří jedinci zde mohli prožít poklidný podzim svého života a následně stejně klidně umřít. K útulku patřil i obrovský pozemek s pastvinami a menší parcela se hřbitovem pro koně.

Týraným, zanedbaným a nechtěným zvířatům se zde dostávalo láskyplné péče a kvalitního veterinárního ošetření. Místní veterinář ochotně pomáhal personálu útulku při odborném ošetřování koní.

Jednoho dne před hlavní budovu přijel automobil s přívěsem pro koně. Z místa řidiče vystoupil Waldemar Loukota, mohutný třicátník povoláním kovář. Waldemar byl mimo jiné členem zmíněné jízdárny a útulku.

„Teda, tys mě ale doběh," zasmál se kovář a ze srdce mu spadl obrovský balvan.

„Co se stalo?" vyzvídala Eva Mlynářová, která si teprve teď našla chvilku na kontrolu pastviny.

„Poirot umí předstírat mrtvolu." Waldemar přelezl ohradu a došel k Evě.

„To už jsme přece u filmovejch koní zažili mockrát."

„Jo, ale on to dotáhl k dokonalosti… Představ si ,že už se tady slétali havrani."

„Tak to tu ještě nebylo." Eva Mlynářová obdivně pískla.

„Nebouchlo tady náhodou něco, že se ten kůň takhle zachoval?" zajímal se Waldemar.

„Byly tu na exkurzi děti z nedalekýho tábora… Vedl je sem pan majitel… Je docela možný že některé z nich jen tak pro legraci prasklo nafouknutej papírovej pytlík," vzpomínala Eva.

„Tak to už jsem doma… Přece jsem ti říkal, že hrál v několika historickejch filmech. Tam se každou chvíli válčí a střílí. Určitě po něm chtěli, aby při výstřelu jeho směrem dělal mrtvýho… To víš, něco takovýho koni nevymizí z hlavy," uvažoval Waldemar.

„Vidíš, to mi nějak nedošlo… Asi bychom měli na ohradu dát ceduli s nějakým upozorněním," navrhla Eva.

Následující den na výběhu na výběh pověsili nápis: *„Prosíme návštěvníky, aby nedělaly žádný hluk připomínající střelbu či výbuch. Jeden z koní pak předstírá, že je mrtvý. Uvidíte-li některého koně ležet*

I Waldemar podlehl spánku.

Rentgen druhý den dopadl docela dobře. Poirot neměl zlomenou ani tu nejmenší kostičku v těle. Waldemar svého svěřence celou dobu doprovázel.

Po uplynutí jednoho týdne bylo jasné, že kůň je, až na chybějící oko, zdravý jako ryba. I ten zhnisaný a krvavý oční důlek se velmi dobře hojil. Kůň přes něj ale musel nosit pásku. Vypadal trochu jako pirát v koňské podobě.

Waldemar tedy hned brzy ráno vypustil belgického chladnokrevníka do ohrady mezi ostatní koně a šel do své kovárny, kde ho čekala hromada práce.

Eva Mlynářová ošetřovala jednoho těžce nemocného poníka, který zde dožíval své poslední dny.

Když se Waldemar kolem páté odpoledne vrátil, zjistil, že Poirot leží v ohradě ve velmi prapodivné poloze. Podobně leží kůň jedině tehdy, když zemře.

Kovář zůstal leknutím stát jako vidle v hnoji. Ten hřebec nebyl drahý ani natolik starý, aby zemřel tak náhle, proto ho překvapilo, že náhle zemřel. Doktor Nožička přece potvrdil, že ten kůň je zdravý. Nad ležícím zvířetem kroužili dokonce i havrani, jako to dělají pokaždé nad zdechlinou.

Loukota hbitě přeskočil ohradu a spěchal ke koni. Poirot, jakmile zaslechl dupot nohou svého oblíbeného ošetřovatele, okamžitě vstal a pobíhal kolem kováře se šibalským leskem v oku a s elánem hříběte. To zvíře se radovalo, jako by se s Waldemarem právě potkali.

Odpojil přepravník a vešel, aby vyvedl nový přírůstek.

V útrobách přívěsu stál nádherný hnědý hřebec úctyhodných rozměrů. Již na první pohled bylo jasné, že je to starý tažný kůň. Znalci by zajisté poznali, že jde o belgického chladnokrevníka. Nějakým záhadným způsobem přišel o levé oko. Na jeho místě byl pouze prázdný důlek plný hnisu a krve. Pravé oko však překypovalo tou zvláštní něhou, kterou jsou tito něžní obři proslulí. To znetvoření dokazovalo, že si už ledacos prožil.

Dost se bál a váhal vylézt z přívěsu. Waldemar se okamžitě plně přepnul do režimu „zaříkávač koní.“ Dlouho šeptal hřebci do ucha uklidňující slova.

Nakonec se ho zeptal: „Ujednáno?“

Kůň nejdříve pokývl hlavou, a pak podal kováři levou přední nohu. Waldemar to pochopil jako souhlas a projev přátelství. Teprve po té domluvě se belgický chladnokrevník osmělil a udělal několik kroků z přívěsu ven.

Když směřovali ke karanténním ustání, přidala se k nim Eva Mlynářová, trenérka koní v důchodu, která tuto pozici zastávala i zde.

„Ten je úžasnej,“ rozplývala se, když se s Waldemarem pozdravila.

„Koupil jsem ho prakticky za hubičku od nějakejch podivnejch filmařů… Říkali mu Milord,“ odpověděl kovář.

Sotva zaslechl své jméno, zastříhal kůň ušima, nespokojeně zařehtal a trochu se vzepřel.

„Tobě se nelíbí tvoje jméno? Chtěl by ses jmenovat jinak?“ zeptal se kovář.

Hřebec zařehtal a pokýval hlavou na znamení souhlasu.

„Vidíš, jak je chytrej? To filmaři ho tak vycepovali?“ nadhodila trenérka.

„Jo, zahrál si v pár historickejch filmech. A teď už ho prostě nepotřebujou,“ odpověděl Waldemar.

„Co mu opravdu dát jiný jméno?“ navrhla Eva.

„To by šlo, ale jaký?“ přemýšlel Waldemar.

„Co takhle Poirot, když je to ten belgickej chladnokrevník?“

Na to jméno hřebec radostně zařehtal a přátelsky natáhl hlavu k oběma přítomným lidem.

„To je opravdu chytrej kůň… Tak mu budeme říkat Poirot,“ souhlasil Waldemar a odvedl zvíře do odděleného boxu, kde stráví několik dnů v karanténě.

Hned potom Waldemar Loukota zavolal veterináři Vincentu Nožičkovi.

Nožička přijel přibližně za hodinu a koně důkladně prohlížel. Odebral mu krev i vzorky exkrementů a moči.

„Nechám ho karanténě tak týden, to by měly být hotové výsledky rozborů… Co se týče povrchu, našel jsem pár čerstvých jizev… Kopyta má v pořádku, ale potřebuje dost nutně okovat… To oko hned ošetřím. Je tam zánět… Určitě sis všiml, že není kastrovaný,“ nadhodil veterinář.

„To jsem si všiml už při koupi, ale nevím, jestli by mělo smysl ho nechat kastrovat… Máme tu sice pár klisen, ale ty už jsou dost starý

a nemocný,“ odtušil kovář.

„I tak by bylo možná dobrý, abyste ho nechali vykastrovat. Bude klidnější.“

„Já bych ho nechal tak, jak je.“

„Do ničeho tě nenutím,“ odtušil veterinář.

Když veterinář Nožička dokončil vyšetření a ošetřil to chybějící oko, Waldemar upravil Poirotovi kopyta a okoval ho. Nakonec ubytoval chladnokrevníka v karanténním stání.

Před odchodem oznámil pan Nožička: „Zejtra ho ještě vezmu na rentgen, abychom měli jistotu, že má v pořádku kosti. Sice to vypadá dobře, ale je lepší to vědět s určitostí.“

Kovář Loukota jen pokýval hlavou a rozloučil se s veterinářem.

Večer se Waldemarovi zdálo, že kůň je nějaký nervózní a rozhodl se, že přespí ve stáji. Vrátil se na chvilku domů, aby si vzal baterku, deku a z lednice pivo a pět studených řízků s několika krajíci chleba.

Hned potom se zastavil pro svou oblíbenou knihu a zamířil zase do stáje.

Za chvilku už seděl kovář Waldemar Loukota v oddělení vedle koně Poirota zachumlaný do deky a opřený o balík slámy.

Z otevřené knihy předčítal koni o jeho slavném jmenovci. Loukotovou oblíbenou knihou totiž byla „*Vražda v Orient Expressu.*“ Mezi čtením se Waldemar posiloval pivem a řízky.

Hřebec chvíli pozorně naslouchal a nakonec si udělal pohodlí a usnul.